

09/05/2026

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Το μαρτύριο του Αγ. Νικολάου εν Βουναίοις δεν αποτελεί γεγονός θλίψεως, αλλά δόξης και νίκης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Μέσα στην αναστάσιμη χαρά της Εκκλησίας και υπό τους παιάνες του «Χριστός Ανέστη», η εν Θεσσαλιώτιδι Εκκλησία πανηγυρίζει την Παρασκευή 8 και το Σάββατο 9 Μαΐου 2026 τον Άγιο και Ένδοξο Οσιομάρτυρα Νικόλαο τον εν Βουναΐνη, στον ευλογημένο τόπο όπου ασκήτευσε, αγωνίσθηκε, ματύρησε και φυλάσσεται ο ιερός τάφος του, του προστάτου της νεολαίας της Ιεράς μας Μητροπόλεως και ενός εκ των τοπικών μας Αγίων.

Την Παρασκευή 8 Μαΐου, στον πανηγυρίζοντα Ιερό χώρο του προσκυνηματος,

τελέσθηκε η Ακολουθία του πανηγυρικού Εσπερινού, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου**, μέσα σε κλίμα κατανύξεως και πνευματικής αγαλλιάνσεως. Πλήθος πιστών προσήλθε για να τιμήσει τον Οσιομάρτυρα και να λάβει ευλογία από τον τόπο που αγιάσθηκε με την άσκηση, τους πνευματικούς κόπους και το μαρτυρικό αίμα του Αγίου.

Κατά το θείο κήρυγμά του, ο Σεβασμώτατος αναφέρθηκε στη βαθιά πνευματική σημασία της εορτής, τονίζοντας ότι η Εκκλησία βιώνει αυτές τις ημέρες μία «διπλή χαρά». Από τη μία πλευρά, τη χαρά της Αναστάσεως του Κυρίου, η οποία πλημμυρίζει τη ζωή των πιστών μέσα από τους αναστάσιμους ύμνους και κυρίως μέσα από τον παιάνα του «Χριστός Ανέστη», και από την άλλη, τη χαρά της μνήμης του Αγίου Νικολάου, η οποία έρχεται να μεγαλώσει ακόμη περισσότερο αυτή την αναστάσιμη εμπειρία.

Όπως υπογράμμισε, για την Εκκλησία το μαρτύριο ενός Αγίου δεν αποτελεί γεγονός θλίψεως, αλλά δόξης και νίκης. Ο πόνος, η θυσία και η χύση του αίματος μεταμορφώνονται σε χαρά πνευματική, διότι φανερώνουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να νικήσει τον θάνατο μέσα από τη ζωή του Αναστημένου Χριστού. Μέσα από

αυτήν την πραγματικότητα, ο Άγιος Νικόλαος γίνεται σημείο αναφοράς και πνευματικής καθοδήγησης για κάθε πιστό άνθρωπο.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στον βίο του Αγίου, ο οποίος, ως ανώτατος αξιωματικός του Βυζαντινού στρατού και Δούκας, ήλθε στη Θεσσαλία για να αγωνισθεί υπέρ της απελευθέρωσης του τόπου από βαρβρικά φύλα. Παρά τις νίκες, τη δύναμη και την αναγνώριση που απέκτησε, κατανόησε ότι υπάρχουν ανώτερες νίκες από τις κοσμικές, οι οποίες αφορούν την πνευματική ζωή και τη σωτηρία του ανθρώπου. Έτσι, εγκατέλειψε εξουσία, δόξα και επίγεια αγαθά, επιλέγοντας τον δρόμο της ασκήσεως και της ολοκληρωτικής αφιερώσεως στον Χριστό.

Μάλιστα, επισημάνθηκε πως αυτή η μεγάλη αναχώρηση από τον κόσμο γεννήθηκε μέσα από τον «θείο έρωτα» προς τον Κύριο. Ο Άγιος, ερχόμενος στον τόπο αυτό μαζί με τους στρατιώτες του και συναντώντας ασκητές της ερήμου, προσπάθησε να κατανοήσει τον πνευματικό τους αγώνα και να βαδίσει ο ίδιος την οδό της καθάρσεως και της νήψεως.

Αναπτύσσοντας τη διδασκαλία των νηπτικών Πατέρων, ο Μητροπολίτης εξήγησε ότι ο άνθρωπος καθημερινά επηρεάζεται από τα αισθητά πράγματα μέσω της

οράσεως, της ακοής και της γεύσεως. Όταν αφήνει ανεξέλεγκτο τον εαυτό του στα πάθη και στις επιθυμίες, ο νους αμαυρώνεται και οδηγείται σταδιακά σε πνευματικό θάνατο. Γι' αυτό οι Πατέρες της Εκκλησίας διδάσκουν τη νήψη, δηλαδή την εγρήγορση και τη χαλιναγώγηση του νου, ώστε να κατευθύνεται προς το φως της Θεότητας.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ανέδειξε την έννοια του «ηγεμονικού νου», του

φωτισμένου δηλαδή νου που κυριαρχεί στα πάθη και οδηγεί τον άνθρωπο στη σωτηρία. Ο Άγιος Νικόλαος, όπως ανέφερε, εγκατέλειψε τους εξωτερικούς πολέμους και αφιερώθηκε στον δυσκολότερο αγώνα, στον «αόρατο πόλεμο» εναντίον του ιδίου του εαυτού του. Καθυπέταξε τις επιθυμίες, την ηδονή και κάθε τι που απομακρύνει τον άνθρωπο από τον Θεό, υποτάσσοντας το θέλημά του στον «ηγεμονικό νου», ο οποίος ταυτίζεται με τον Αναστημένο Χριστό.

Με ιδιαίτερη έμφαση τονίσθηκε ότι αυτός ο πνευματικός αγώνας δεν αφορά αποκλειστικά τους μοναχούς ή τις μοναχές, αλλά κάθε άνθρωπο που ζει μέσα στον κόσμο. Ο σύζυγος, η σύζυγος, ο πατέρας, η μητέρα, ο εργαζόμενος, κάθε πιστός καλείται να δώσει τον δικό του «αόρατο πόλεμο» μέσα στην καθημερινότητά του, αγωνιζόμενος για την ειλικρίνεια, την ευγνωμοσύνη, την αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον, αλλά και για τη διαφύλαξη της καθαρότητας της καρδιάς του.

Ιδιαίτερα συγκινητική υπήρξε η αναφορά ότι χωρίς αυτόν τον αγώνα η πνευματική ζωή μετατρέπεται σε εξωτερικό και ψεύτικο σχήμα. Όπως χαρακτηριστικά υπογραμμίστηκε, όλοι προσδοκούμε το φως του Αναστημένου Χριστού και τη σωτηρία, διαφορετικά χάνεται το ουσιαστικό νόημα της παρουσίας μας μέσα στην Εκκλησία.

Στη συνέχεια, έγινε λόγος για το μαρτύριο του Αγίου, το οποίο παρουσιάστηκε ως επιστέγασμα της εν Χριστώ ζωής του. Ο Άγιος δεν φοβήθηκε τις απειλές, ούτε συγκινήθηκε από τις υποσχέσεις και τα ανταλλάγματα που του προσφέρθηκαν, διότι είχε ήδη γευθεί την πληρότητα της θείας χάριτος. Είχε «χορτάσει» από τον Χριστό και γι' αυτό παρέμεινε ακλόνητος, σταθερός και αμετακίνητος στην πίστη και στην αγάπη του προς τον Κύριο.

Ο Ποιμενάρχης μας χαρακτήρισε ακόμη τον τόπο του μαρτυρίου και του τάφου του Αγίου ως «παρθενικό τόπο», ως τόπο αγιασμένο από προγενέστερους ασκητές, από δάκρυα, κόπους και προσευχές, αλλά κυρίως από το τίμιο αίμα του Οσιομάρτυρος. Για την τοπική Εκκλησία, ο τάφος του Αγίου αποτελεί «πηγή Αναστάσεως», τόπο χαράς, ελπίδος και πνευματικής αναγεννήσεως.

Κλείνοντας, εξέφρασε την ευχή το ιερό προσκύνημα να συνεχίσει να αναδεικνύεται σε φάρο πνευματικό και τόπο σωτηρίας για κάθε άνθρωπο που προσέρχεται με πίστη και καθαρή καρδιά. Παράλληλα, προέτρεψε όλους να μιμηθούν τον Άγιο Νικόλαο στον προσωπικό τους αγώνα, ώστε, μέσα από τον δικό τους «αόρατο πόλεμο», να αναδειχθούν νικητές της αμαρτίας και να αποκτήσουν «νουν ηγεμόνα», φωτιζόμενο από το ανέσπερο φως του Αναστημένου Χριστού.

